

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: Q. T.N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem sídlem 602 00 Brno,
Milady Horákové 13

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlím 130 51 Praha 3, Olšanská 2
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2026 č. j. CPR-4648-7/ČJ-2026-930310-
V248, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nebylo vyhověno žádosti žalobce o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a bylo rozhodnuto, že žalobce se nepropouští.
2. Žalobce namítal, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 41/2025-37 ze dne 12. 12. 2025 ve věci mezinárodní ochrany nabyt právní moci dne 22. 1. 2026 a do uvedeného data pobýval na území České republiky oprávněně a do tohoto dne rovněž nebylo možno vykonat ani rozhodnutí o navrácení vydané v Maďarské republice. Žalovaným byl ovšem zajištěn již dne 17. 12. 2025, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o zajištění. Jeho zajištění v době, kdy byl ještě v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, je proto v rozporu s § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., a nesplňuje tak podmínku uvedeného zákonného ustanovení, spočívající v neoprávněném pobytu, protože na území pobýval v době zajištění oprávněně podle § 3d odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. Kromě toho byl zajištěn v době, kdy rozhodnutí o jeho navrácení nebylo možno vykonat. Jeho zajištění dne 17. 12. 2025 podle zákona o pobytu cizinců nebylo možné ani z důvodu výluky uvedené v § 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce žalovanému vytkl, že neuvádí v napadeném rozhodnutí, kdy rozsudek ve věci mezinárodní ochrany nabyt právní moci. Přitom se jedná o určení dne, kdy zaniklo jeho postavení jako žadatele o mezinárodní ochranu, a tedy i dne, od kterého byl žalovaný oprávněn jej zajistit. Z příslušné pasáže odůvodnění rozhodnutí je možno učinit závěr, že žalovaný má za to, že rozsudek nabyt právní moci dne 12. 12. 2025. Jedná se však o den, kdy byl rozsudek vydán a nikoli, kdy nabyt právní moci, Rozsudek nabyt právní moci dne 22. 1. 2026. Datum nabytí právní moci rozsudku dne 22. 1. 2026 si žalovaný mohl ověřit na portálu justice.cz, což zjevně neučinil.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Nejprve se žalovaný vyjádřil k rozhodným skutečnostem a uvedl, že žalobce dne 8. 7. 2025 požádal v ZZC o mezinárodní ochranu; Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 19. 9. 2025 žádost zamítlo a následnou žalobu Krajský soud v Ostravě (č.j. 62 Az 41/2025) dne 12. 12. 2025 zamítl. Ze soudní evidence (justice.cz) vyplývá, že tento rozsudek nabyt právní moci dne 22. 1. 2026; do té doby tedy běželo soudní řízení o žalobě s odkladným účinkem ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) a § 32 zákona o azylu. Tato data žalovaný nerozporuje – ostatně elektronický detail rozhodnutí uvádí „Datum právní moci: 22. 01. 2026“. Současně platí, že Krajský soud v Praze již dne 9.1.2026 pravomocně zamítl žalobu proti policejnímu rozhodnutí o zajištění ze dne 16.12.2025 a potvrdil splnění podmínek § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. i závěr o neúčinnosti mírnějších opatření; tyto procesní souvislosti jsou obsaženy ve spise a v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. Žalovaný konstatoval, že postavení žadatele skutečně trvá po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva, má-li žaloba odkladný účinek; tento odkladný účinek zaniká až nabytím právní moci soudního rozhodnutí. To vyplývá přímo z definice žadatele v § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. a z konstrukce oprávnění setrvat podle § 3d odst. 1 téhož zákona. Současně však zákon č. 326/1999 Sb. výslovně upravuje souslednost režimů zajištění tak, aby nedocházelo k mezerám ani k dublaci – je-li rozhodnuto o zajištění po ukončení zajištění žadatele podle § 46a zákona č. 325/1999 Sb., k uplynulé době tohoto

azylového zajištění se nepřihlíží (§ 125 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb.). Jinými slovy, právní úprava počítá s tím, že rozhodnutí podle § 124b může bezprostředně navázat na skončení azylového režimu, aniž by běh doby zajištění „vyčerpalo“ předchozí azylové období.

5. Z výše uvedeného dle žalovaného plyne několik pro věc podstatných důsledků. Zaprvé, i kdybychom – ve prospěch žalobce – přijali, že v mezidobí od 16. 12. 2025 do 22. 1. 2026 mu nadále svědčilo procesní postavení žadatele podle zákona č. 325/1999 Sb., nic to nemění na zákonnosti postupu, kdy policejní rozhodnutí o zajištění podle § 124b navázalo účinky až na skončení režimu § 46a a bylo posouzeno Krajským soudem v Praze (č.j. 53 A 5/2025). Právě § 125 odst. 5 řeší kolizi a sleduje ochranu jak práva na osobní svobodu (započítávání jen doby v cizineckém režimu), tak efektivitu navrácení. Zadruhé, žaloba nyní nesměruje proti původnímu zajišťujícímu rozhodnutí, nýbrž proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení dle § 129a zákona č. 326/1999 Sb. V tomto rámci je rozhodné, zda ke dni vydání napadeného rozhodnutí trvaly důvody zajištění a zda nepostačovala mírnější opatření; § 129a slouží k průběžné kontrole zákonnosti trvání zajištění, nikoli jako prostředek dodatečně rušit starší fáze, které už prošly soudním přezkumem. Takové pojetí periodického dohledu nad zákonností trvání zajištění výslovně akceptoval Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 12/19, když potvrdil ústavnost konstrukce § 129a a zdůraznil, že právní předpis zajišťuje pravidelný soudní přezkum v přiměřených intervalech právě skrze přezkum rozhodnutí o zajištění, o prodloužení i o nepropuštění. K rozhodnému datu 3.2.2026 již bylo postavení žadatele o mezinárodní ochranu žalobci nepochybně ukončeno (pravomoc rozsudku Vašeho soudu dne 22. 1. 2026), a tím odpadl jakýkoli spor o „oprávněnost setrvání“ ex § 3d zákona č. 325/1999 Sb.
6. Žalovaný dále uvedl, že současně byly naplněny zákonné předpoklady § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.: v Schengenském informačním systému byl k žalobci veden záznam o navrácení vydaném Maďarskem s již uplynulou lhůtou k dobrovolnému vycestování; v řízení bylo prokázáno, že zvláštní opatření za účelem vycestování by nepostačovala (nekontaktnost, vyhýbání se přímé součinnosti s orgány, odmítání dobrovolného vycestování). Tyto skutečnosti soud již přezkoumal a potvrdil v řízení o žalobě proti zajištění; navíc byly znovu aktuálně vyhodnoceny v napadeném rozhodnutí dle § 129a.
7. V této fázi řízení je rovněž dle žalovaného významné, že výkon návratu byl fakticky připraven – letenky na 27. 2. 2026 (Praha–Hanoj) byly zajišťovány jak pro žalobce, tak pro eskortující policisty, tedy zajištění směřovalo k reálnému vycestování v krátkém horizontu, což je kritérium zákonnosti detence (realizovatelnost účelu).
8. Žalovaný dále považoval za vhodné vyvrátit dva opakující se omyly, které se podle jeho názoru v obdobných věcech objevují. První spočívá v zaměňování okamžiku nabytí právní moci rozsudku krajského soudu (který ukončuje postavení žadatele ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.) s okamžikem, kdy se účastníkovi doručí stejnopis rozhodnutí; právní moc je procesní stav definovaný právem a nastává doručením posledního z účastníků, což je v nynější věci – doloženo justiční evidencí – 22. 1. 2026. Druhý omyl spočívá v domněnce, že existence žadatelského statusu v určitém segmentu časové osy automaticky diskvalifikuje navazující cizinecké zajištění. Zákon s přechodem mezi režimy výslovně počítá a stanoví, že doby se nezapočítávají a že rozhodnutí podle § 124b může legitimně navázat svou účinností až po skončení režimu § 46a (viz § 125 odst. 5 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

326/1999 Sb.). To je systémové řešení právě pro případy, kdy ve věci ochrany proběhla soudní fáze a policie v souladu s návratovou směrnicí zajišťuje realizaci návratu. Nad rámec podstatného připomenul, že sama azylová věc byla krajským soudem zamítnuta po věcném posouzení, přičemž soud v intencích konstantní judikatury NSS potvrdil, že žalobcem tvrzené soukromoprávní dluhy a obavy z věřitelů nepředstavují azylově relevantní pronásledování ani důvody pro doplňkovou ochranu; existují účinné vnitrostátní mechanismy ochrany ve Vietnamu a nevyplývá neschopnost či neochota státu poskytnout ochranu před lichvou. Tato zjištění posilují závěr o realizovatelnosti návratu a absenci překážek vycestování žalobce.

9. Žalovaný uzavřel, že ke dni 3. 2. 2026 žalobci nesvědčilo postavení žadatele o mezinárodní ochranu; byly splněny podmínky § 124b odst. 1 písm. c) a vzhledem k objektivní obavě z maření vycestování ani nepostačovala zvláštní opatření. Napadené rozhodnutí proto správně uzavřelo, že se žalobce nepropouští ze zařízení. Jak akcentoval Ústavní soud, řízení podle § 129a slouží k přezkumu trvání detence v aktuálním čase, a v tomto testu žalobní námitka, opřená o dřívější fázi sporu o status žadatele o mezinárodní ochranu, nemůže obstát.
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. S ohledem na to, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů).
11. Podle ust. § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.
12. Podle ust. § 129a odst. 3 téhož zákona, žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí policie nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.
13. Soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, žalovaný správně vymezil právní rámec a hodnotil všechny relevantní skutečnosti. Je zcela zřejmé, na základě jakých úvah dospěl ke svým závěrům a z jakých důvodů žádost žalobce o propuštění ze zajištění zamítl.
14. Za situace, kdy žalobce požádal o propuštění ze zajištění, žalovaný měl v návaznosti na obsah žádosti zkoumat, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Je třeba také připomenout, že rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců je rozhodnutím, které navazuje na rozhodnutí o zajištění. Má-li být žaloba úspěšná, je proto třeba, aby žalobce prokázal, že se objevily nové skutečnosti, jež jsou natolik zásadní, že kdyby byly známy již v době vydání rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

jeho zajištění, pak by, právě s ohledem na jejich existenci, k jeho zajištění nebylo přistoupeno.

15. Ze správního spisu plynou pro posuzovanou věc následující právně významné skutečnosti. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 16. 12. 2025 č. j. KRPS-1766 64-64/ČJ-2025-010025-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 9. 1. 2026 č. j. 53 A 5/2025-15, který nabyt právní moci 12. 1. 2026, zamítl. Ze spisu se dále podává, že poprvé byl žalobce zajištěn 2. 7. 2025 podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Ještě téhož dne byl Policií České republiky znovu zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Dne 8. 7. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to poté, co byl dne 2. 7. 2025 kontrolován Policií ČR a bylo zjištěno, že je evidován v SIS a byl tak proto také zajištěn. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 14. 7. 2025 č. j. OAM-759/BA-BA01-B06-Z-2025 byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu do 25. 10. 2025. V návaznosti na to Policie České republiky příkazem ze dne 16. 7. 2025 ukončila žalobcovo zajištění dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra České republiky rozhodnutím ze dne 21. 10. 2025 prodloužilo zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu až do 19. 12. 2025, a to rozhodnutím č. j. OAM-759/BA-BA01-VL11-PZ-2025. Rozhodnutím ministerstva vnitra ze dne 19. 9. 2025 č. j. OAM-759/BA-B01-HA13-2025 žalobci mezinárodní ochrana nebyla udělena, a to v žádné její formě. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 12. 12. 2025 č. j. 62 Az 41/2025-37, který nabyt právní moci 22. 1. 2026 žalobu zamítl. V návaznosti na sdělení ministerstva vnitra ze dne 15. 12. 2025 o zamítnutí žaloby žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení mezinárodní ochrany Policie České republiky dne 16. 12. 2025 vydala již zmíněné rozhodnutí ze dne 16. 12. 2025 č. j. KRPS-176664-64/ČJ-2025-010025-ZZC podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění, přičemž dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody. Správní orgán v předmětném rozhodnutí vyšel ze zjištění, že v SIS je záznam cizince, kdy mu bylo v maďarské republice vydáno rozhodnutí o navrácení dle čl. 3 Nařízení EU 2018/1860 vedené pod č. j. 106-1-47570/2/2025-KE s lhůtou k dobrovolnému vycestování do 7. 6. 2025. Bylo zjištěno, že cizinec je v evidenci CIS-SIS-NVR, na cizince se vztahuje povinnost k vycestování, a to na základě předchozího vydaného rozhodnutí Maďarskou republikou č. j. 106-1-47570/2/2025-KE s lhůtou pro dobrovolné vycestování do 7. 6. 2025, přičemž žalobce uvedené rozhodnutí nerespektoval a z území členských států Evropské unie a smluvních států [viz čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860] ve stanovené lhůtě nevycestoval.
16. Soud především zdůrazňuje, že předmětem přezkumu v posuzované věci je toliko rozhodnutí ze dne 3. 2. 2026 č. j. CPR-4648-7/ČJ-2026-930310-V248, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění ze zařízení. Směřovaly-li námitky žalobce i proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2025 č. j. KRPS-176664-64/ČJ-2025-010025, jímž žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 124b, odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a dobu zajištění

stanovil na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody, pak soud v tomto řízení uvedené rozhodnutí přezkoumávat nemůže. Zákonnost uvedeného rozhodnutí byla přezkoumána Krajským soudem v Praze, který rozsudkem ze dne 9. 1. 2026 č. j. 53 A 5/2025-15 žalobu žalobce zamítl. Námitkami žalobce, jimiž zpochybňoval zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2025 č. j. KRPS-176664-64/ČJ-2025-010025-ZZC se proto soud v tomto řízení pro jejich irelevantnost nezabýval.

17. Za právně významnou ve vztahu k posuzované věci soud považuje jednak tu skutečnost, že rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2025 č. j. KRPS-176664-64/ČJ-2025-010025-ZZC, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je rozhodnutím pravomocným. Další právně významnou skutečností ve vztahu k posuzované věci je ta skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí, jímž žalovaný nevyhověl žádosti žalobce o propuštění ze zařízení podle ust. § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., a žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců nepustil, č. j. CPR-4648-7/ČJ-2026-930310-V248 bylo vydáno dne 3. 2. 2026, tedy v době, kdy žalobce již neměl postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Jak výše uvedeno, rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 19. 9. 2025 č. j. OAM-759/BA-BA01-HA13-2025 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné její formě. Rozhodnutí nabylo právní moci 3. 10. 2025. K žalobě žalobce byla zákonnost tohoto rozhodnutí přezkoumána Krajským soudem v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 12. 12. 2025 č. j. 62 Az 41/2025-37 zamítl. Rozsudek nabyl právní moci 22. 1. 2026. Podle § 2 odst. 1 písm. b) ve spojení s paragrafem 3d odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí 3. 2. 2026 žalobce již nebyl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Současně byly naplněny zákonné předpoklady § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů z důvodu záznamu v evidenci CIS – SIS – NVR, kdy se na žalobce vztahovala povinnost k vycestování, a to na základě předchozího vydaného rozhodnutí, které bylo vydáno Maďarskou republikou č. j. 106-1-47570/2/2025/KE s lhůtou pro dobrovolné vycestování do 7. 6. 2025, kteréžto rozhodnutí žalobce nerespektoval a z území nevycestoval ve stanovené lhůtě. Skutkové okolnosti, které k datu vydání napadeného rozhodnutí byly důvodem pro trvání zajištění žalobce, jak byly popsány v prvním rozhodnutí o zajištění č. j. KRPS-176664-64/ČJ-2025-010025-ZZC ze dne 16. 12. 2025 zůstaly nezměněné, a proto na ně soud v podrobnostech odkazuje. Z obsahu správního spisu, konkrétně ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne č. j. CPR-21463-18/ČJ-2025-930311-T225 vyplývá, že realizace správního vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie a smluvních států bylo připraveno, byla zajištěna letenka pro žalobce na 27. 2. 2026 v 9.00 hodin (trasa letu Praha - Doha – Hanoj). Z uvedeného sdělení dále plyne, že do programu dobrovolného návratu se žalobce odmítl přihlásit a sdělil, že se do země původu nechce vrátit. Vzhledem k těmto skutečnostem byla zajištěna realizace správního vyhoštění s tříčlennou policejní eskortou.
18. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému

prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 10. března 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně